

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
Ο ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΗΜΩΝ ΠΑΤΡΟΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ Τῃ ΣΚΗΤῃ ΒΕΡΡΟΙΑΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

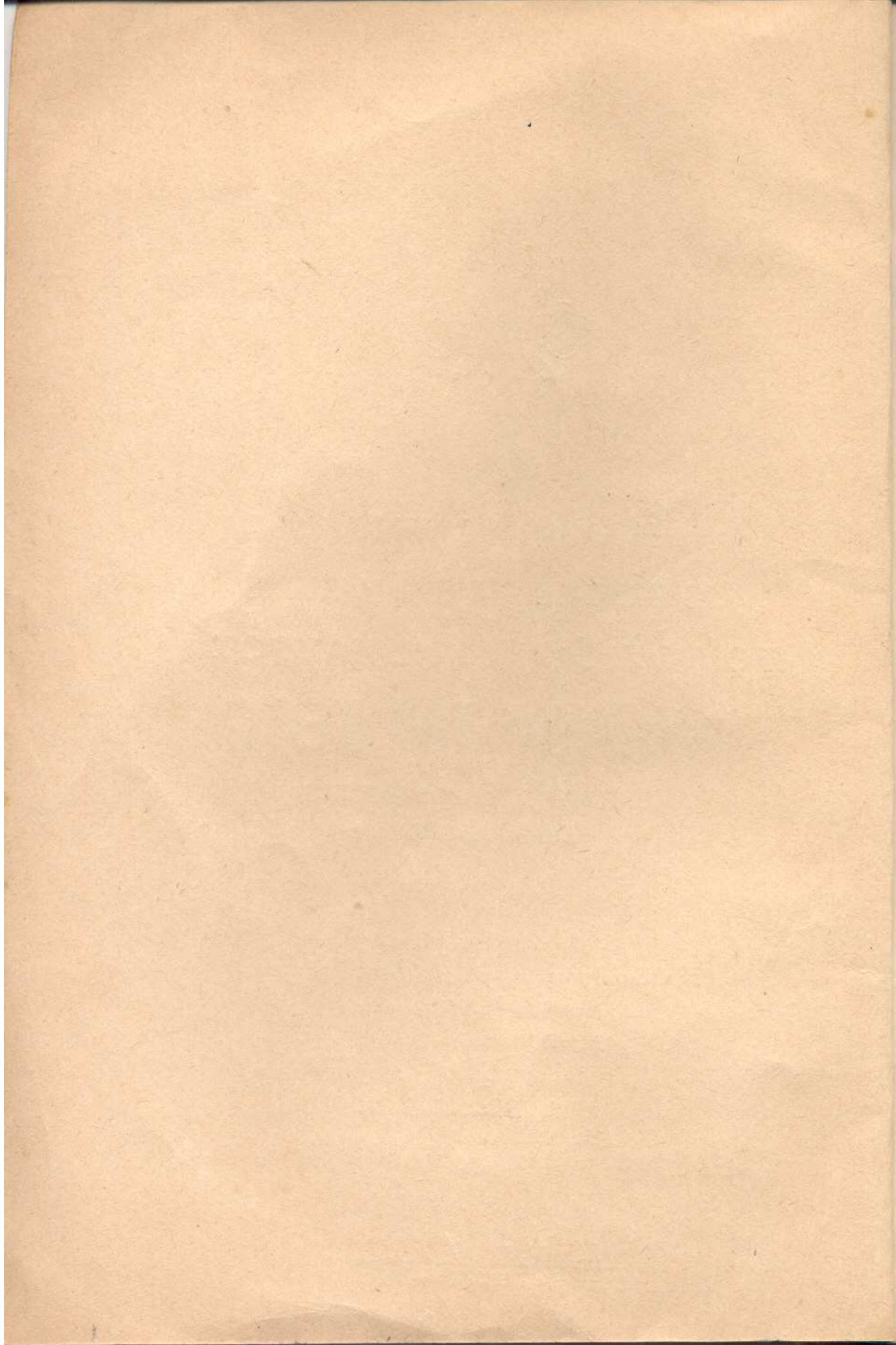
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Οικονόμου: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ
Προϊσταμένου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ
Ἁγίου Ἀντωνίου Βερροίας

ΒΕΡΡΟΙΑ Ἰούνιος 1958

17.6.79
2 ΗΗ 19

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» — Βέρροια

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
Ο ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΗΜΩΝ ΠΑΤΡΟΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ Τῃ ΣΚΗΤῃ ΒΕΡΡΟΙΑΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Οἰκονόμου: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ
Προϊσταμένου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ
Ἁγίου Ἀντωνίου Βεροίας

ΒΕΡΡΟΙΑ Ἰούνιος 1958

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ο ἙΠΥΡΣΟΣ
Χ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ & Π. ΣΠΑΝΙΔΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 28-ΒΕΡΡΟΙΑ

HAKOVOLAKA H

O BIOC KAL TA GAYMATA

TOY OZIOY HMWN TATPOE

ANTONIOY TOY MEGE

KAIOYHTE ETHEE EP THS

KOTIVASHI

ANTONIOY TOY MEGE

KAIOYHTE ETHEE EP THS

ANTONIOY TOY MEGE

ANTONIOY TOY MEGE
KAIOYHTE ETHEE EP THS
KOTIVASHI

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραζον ἰστῶμεν στίχους ἕξ.

Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασι, στεφανώσομεν τὸν θεοφόρον τοῦ Χριστοῦ τὸν φίλον τὸν γνήσιον, καὶ πιστὸν Κυρίου θεράποντα, τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, τὸ μεγα τῶν θλιβομένων παραμύθιον, τὸ πάντων τῶν Μακεδόνων καταφύγιον, τῆς μετανοίας τὸν ὄρμον, τῆς Σιών τῆς ἄνω τὸν οἰκήτορα τὸν τερπνόν, δι' οὗ κομιζόμεθα πλουσίως, τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίσις ὕμνων κάλλεσιν, ἐπαινέσομεν τὸν θεοφόρον; τὸ σεπτὸν Βερροίας ἐκβλάστημα, καὶ τερπνὸν ἀπάντων ἐντρόφημα, τὴν τῶν ἀσκητῶν θείαν κρηπίδα, τὴν στήλην τῆς σωφροσύνης τὴν ὑπέροχον, τὴν κρήνην τῶν ἰαμάτων τὴν ἀέννιον, τὸν παιδευτὴν τῶν ἀφρόνων, τὸν θερμὸν προστάτην ἡμῶν, τῶν αἰτουμένων ἐκτενῶς, δωρηθῆναι ἡμῖν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίσις μελωδιῶν ἀνθεσιν ἀναδύσομεν τὸν θεοφόρον; τὸν τοῦ Ἁντωνίου ὁμότροπον, τοῦ μεγάλου θείου Ἀντωνίου, τὸν ὀφθέντα χρόνοις ἐν ἐσχάτοις, τὸν στύλον τῆς καρτερίας τὸν ἀκλόνητον, τὸν πύργον τῆς ἡσυχίας τὸν ἀσάλευτον, τὸν ποταμὸν τῶν θαυμάτων, τὸν βυθὸν τῆς χάριτος δι' οὗ ἡμεῖς πρὸς ζωὴν, παιδρῶς ὀδηγούμεθα, τὴν θείαν ὄντως, καὶ ἄληκτον.

Πάντας τοὺς τὴν σεπτὴν μνήμην σου, πόθῳ συνδραμόντας ἐκτέλεσας, τοὺς παρισταμένους ἐκ πίστεως, τῆς σοφῆς τῶν θείων λειψάνων σου, καὶ σὺν εὐλαβείᾳ προσκηνοῦντας, ἐκ νόσων, καὶ συμπτωμάτων ἐλευθέρωσον, κινδύνων, καὶ ἐκ παντοίας περιστάσεως, τυραννικῆς δυναστείας, ἐξ' ἀνδρῶν ἀδίκων, προτιμούντων τὰ πονηρά, καὶ γὰρ σε θερμῶτατον ἀρωγὸν ἐπιγραφόμεθα.

Δόξα ἤχος πλ'. β'.

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσαντες ἀλώβητον, νοῦν ἡγεμόνα κατὰ παθῶν ὀλθρίων ἀσκητικῶς ἐνοησάμενοι, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν, ὡς δυνατόν.

ἀνεληλύθατε· ἀνδρικῶς γὰρ τὴν φύσιν ἐκβιασάμενοι, ἐσπεύσατε τὸ χεῖρον καθυποτάξαι τῷ κρείττονι καὶ τὴν σάρκα δουλώσαι τῷ πνεύματι· ὁθεν μοναζόντων ἀνεδείχθητε ἀκρότης, πολισταὶ τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων ἀλείπται, κανόνες ἀρετῆς ἀκριβέστατοι, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τῶν ἐσόπτρων λυθέντων πανόλβιοι, καθαρῶς ἐποπτεύετε τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐντυχόντες ἀμέσως ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων ὑμᾶς.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε

Εἴσοδος τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα ἅτινα ζήτηι εἰς τὸ Μηναιῖον.

Εἰς τὴν λιτὴν τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου ζήτηι εἰς τὸ τὸ Μηναιῖον. Εἶτα τὰ παρόντα τοῦ νέου Ἀντωνίου.

Ἦχος β'.

Ἐπέστη ἡ εὐθυμος μνήμη σου Ἀντώνιε πατὴρ ἡμῶν, ὡσπερ φωσφόρος ἀσπὴρ πάντων τὰς καρδίας καταγλαΐζουσα, καὶ χαρμονικῶς πρὸς αἶνον, καὶ δόξαν Θεοῦ ἐγείρουσα ᾧ περ νῦν παρεστῶς, ἐκδυσώπει ἀπαύσεως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἐκ νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα, ὑπέδου σεαυτὸν θεοφόρε τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν βίον ζηλώσας τοῦ θείου Ἀντωνίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἐκείνου ἀφωμοίωσαι, καὶ τὴν σάρκα σκιρτώσαν δουλώσας τῷ πνεύματι, τὸν τῆς ἀσκήσεως ἐξετέλεσας δρόμον ἀλλ' ᾧ μακαριώτατε πάτερ καὶ θαυματουργὲ Ἀντώνιε, τοῖς τὴν μνήμην σου ἐκ πόθου τελοῦσιν αἰτησαι ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Ἴσος ἔλαμψας ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ὁμωνύμου σου Ἀντώνιε, ὡς τὴν ἰσάγγελον αὐτοῦ πολιτείαν ζηλώσας ἴσην καὶ τὴν χάριν ἀπέληφας παρὰ Θεοῦ, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα, ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ πάτερ Ἀντώνιε, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐφραίνου Βέρροια, ἀνθήσασα τοιοῦτον πολιούχον, καὶ πρέσβυν πρὸς Θεὸν ἀδιάλειπτον οὗτος γὰρ τῇ σοφίᾳ τοῦ πνεύματος καταγλαΐσθεις, πᾶσαν ἄσκησιν τῇ ἐναρέτῳ πολιτείᾳ αὐτοῦ ὑπερηκόντησεν αὐτὸν καὶ ἡμεῖς μεσίτην προσάγοιτες, αἰτιοῦμεν δυσωπεῖν τῷ Χριστῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Ἀποστίχου τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ζήτηι εἰς Μηναιῖον. Ἡ τὰ παρόντα.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Μεταναστεύων ἐν ὄρεσιν ἠύλισθης, φεύγων τῆς προσπάθειαν τῆς

ματαιότητος τῆς κοσμικῆς Πάτερ δισε, καὶ ἡσυχίας μεταδιώκων τὴν ὠ-
ραιώτητα, κάλλος γὰρ ἐπόθησας μὴ μαραινόμενον, τῶν ὀρεκτῶν τὸ ἀ-
κρότατον ὡς προμνηστεῖον, τὴν βασιλείαν σου τὴν οὐράνιον· οὐ ὡς
ἠράσθης, καὶ ἐπέτυχες, ὃ τυγχάνει Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶ-
σαι, καὶ φωτίσας τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τίμιος ἐνοτίον Κυρίου

Ὁμωυμήσας τῷ θεῷ Ἄντωνίῳ, τὸν τρόπον κατάλληλον, ᾧ ὠ-
μωνύμησας, ἐνδεδειγμένος Ἄντωνίε, τῆς βασιλείας συγκληρονόμος Θεοῦ
γεγένησαι, θέσει τε θεούμενος, φῶς ἐχρημάτισας, τῇ μετουσίᾳ τῆς χάρι-
τος, τοῦ παρακλήτου, καταλαμπρύνων πιστῶν συστήματα, καὶ ἀποκαθαί-
ρων ἀρρωστήματα, καὶ δοξάζων Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶ-
σαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος

Στάσσει πάτερ τοῦ σώματος παννύχοις, πάθη καθυπέταξας τῷ
νοερῷ τῆς ψυχῆς, καὶ ἀπαθείας ταῖς πτέρυξιν κεκοσμημένος χάριν ἐδέξω
ἴασθε δισε, ἀνθρώπων ἐν πνεύματι τὰ ἀρρωστήματα, καὶ ἀπελαύνειν τὰ
πνεύματα τῆς πονηρίας, καὶ διασώζειν τοὺς μετὰ πίστεως, προσερχομέ-
νους, τοῖς λειψάνοις σου, καὶ τυχεῖν αἰτουμένους πρεσβείαις σου ἐγκλη-
μάτων τὴν λύσιν, καὶ ψυχῶν τὴν ἀποκάθαρσιν.

Δόξα ἤχος πλ. β'.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς τοῦ θεοφόρου ἢ αἰτήσιος πανήγυρις,
δεῦτε οὖν φιλέορτοι, παιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ, λέγοντες
χαίροις ὃ τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς καταβαλὼν διὰ τῆς ἀσκήσεως, τὴν
δὲ ἀνδρείαν τοῦ πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος χαίροις ὃ θριαμβεύσας
τῶν πονηρῶν δαιμόνων τοὺς δόλους, τῇ ἰσχύει τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ
μόνου Θεοῦ χαίροις ὃ τοῦ μεγάλου Ἄντωνίου τοῖς ἔργοις ἐφάμιλλος,
καὶ συγκληρονόμος τῆς βασιλείας Χριστοῦ ὃν καθικέτευε, ἀσκητῶν ἐγ-
καλλώπισμα Ἄντωνίε λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν,
καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος

Ἄπολυτίκιον τοῦ Μεγάλου Ἄντωνίου. Εἶτα τὸ παρόν.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως

Τὸν ὁμώνυμον τοῦ Ἄντωνίου, καὶ ὁμότροπον ἀναδειχθέντα τὸν
ἐν ἐσχάτοις τῆς χρόνοις, ὡς ἄδυτον. ἀναφανέτα ἀστέρα τοῖς θαύμασιν,
εὐσεβοφρόνως ὑμνήσωμεν λέγοντες, Πάτερ δισε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέ-
τευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. Σὲ τὴν Μισιτεύσασαν.

ΟΡΘΟΣ

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α' στιχολογίαν κάθισμα τοῦ μεγάλου
Ἄντωνίου ζητεῖ εἰς τὸ τὸ Μηνάιον. Εἶτα δόξα τοῦ νέου.

Ἦχος α΄. Τὸ τάφον σου Σωτήρ.

Ἀστράπτεις ἐν τῇ γῇ τῶν θαυμάτων ἀκτίσιν, Ἀντώνιε σοφὲ καὶ κινεῖς πᾶσαν γλῶσσαν εἰς δόξαν τε καὶ αἴνεσιν τοῦ ἐν γῇ σε δοξάσαντος· ὃν ἰκέτευε πάσης ἀνάγκης ῥυσθῆναι τοὺς τὴν μνήμην σου πιστεῖ, καὶ πόθῳ τιμώντας ὁσίων ἀγλάισμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Μαρία νὸ σεπτὸν δεσπότην δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς πεπτωτότας εἰς χάος δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων, σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία καὶ βοήθεια, καὶ κραταιαὶ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β΄. στιχολογίαν κάθισμα τοῦ μεγάλου ζήτηι εἰς τὸ Μηναιῖον.

Δόξα τοῦ νέου· ἦχος πλ. α΄. Τὸν Συνάναρχον λόγον.

Τὰς φροντίδας τοῦ βίου ἀπαρνησάμενος, καὶ ἀγγέλων τὸν βίον ἀναλαβόμενος, ἐγκρατεῖα τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας, καὶ θαυμάτων ἐκ Θεοῦ χάριν ἐδέξω δαψιλῶς, Ἀντώνιε θεοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύων, τῶν εὐσεβῶς ἀνευφημούντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία παρθένε ἡμᾶς ἐλέησον, τοὺς προσφεύγοντας πιστεῖ, πρὸς σὲ τὴν εὐσπλαχνον, καὶ αἰτουμένους τὴν θερμὴν σου νῦν ἀντίληψιν· δύνασαι πάντως ἀγαθῆ, τοὺς πάντας σώζεις ὡς οὔσα, μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις, αἶψα χρωμένη θεοχαρίτωτε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον κάθισμα τοῦ μεγάλου ζήτηι εἰς τὸ Μηναιῖον.

Δόξα τοῦ νέου· ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε, Πάτερ Ἀντώνιε, καὶ σώσον τοὺς δούλους σου τῶν ἐνεστώτων δεινῶν, καὶ θλίψεων· ἔχεις γὰρ πρὸς τὸν κτίστην καὶ Θεὸν παρρησίαν. Πάρεσο οὖν ἐν τάχει, τοῖς πιστῶς σε καλοῦσι, τὴν σὴν νῦν προστασίαν καὶ σκέπην δωρούμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ, καὶ Θεῷ κυρία πανάχραντε, λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων. Σκέδασον τὰς ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση παρθένε, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων κατὰ τῶν δούλων σου.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τὸ α. ἀντίφωνον τοῦ δ΄. ἤχου

Προκειμένου ἦχος δ΄.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ

Πᾶσα πνοή

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθᾶταις πάντα μοι παρεδόθη.
Ὁ Ν. Δόξα. Ταῖς τῶν σῶν ὁσίων πρεσβείαις.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείας
Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Ἦχος πλη. β'.

Ὅσοι πατέρας εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος τῶν κσ-
τορθωμάτων ὑμῶν δι' ὃ ἐν οὐρανοῖς εὗρατε μισθὸν τῶν καμάτων ὑμῶν
τῶν δαιμόνων ὀλέσαντες τὰς φάλαγγας, τῶν ἀγγέλων ἐφθάσατε τὰ τάγμα-
τα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζηλώσατε, παρρησίαν οὖν ἔχοντες πρὸς τὸν
Κύριον εἰρήνην αἰτήσασθαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

**Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου, τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου καὶ τοῦ
νέου, εἰς ιβ'. οὗ ἡ ἀκροστιχίς.**

Χρυσανθόπλεκτον, αἶνον ἕδω σοι πάτερ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Χριστοῦ τῆ λαμπρότητι καταυγαζόμενος ὄσιε, τοὺς πίστει τὴν
μνήμην σου πανηγυρίζοντας, κατάλαμπρινον καὶ σκότους ἀμαρτίας, πρεσ-
βείαις σου λύτρωσαι πάτερ Ἀντώνιε.

Ῥωνύμενος χάριτι, παντοδυναμῶ τοῦ κτίσαντος, ἀνδρείαν ἀνε-
λαβες γνώμην αἰοίδημε, καὶ τὸν δράκοντα, τὸν σκολιὸν τὸν μέγαν, ποσὶ
κατεπάτησας καὶ κατηδάφισας.

Δόξα.

Ἐψοῦσαν τὴν ταπεινώσιν, πάτερ Ἀντώνιε ἔσχηκας, διόσου δεό-
μεθα, οἴκτειρος ὕσιες, τὴν ταπεινώσιν ἡμῶν καὶ τὰς ὀδύνας πάσας ἐπι-
κούφισον τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Σὺ μόνη Θεόνυμφε, τὸν ἐν ὑπίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐβά-
στατας σάρκα γενόμενον σὺ γὰρ πέφηνας ἐκ πάντων τῶν αἰώνων, δο-
χεῖον ἐπάξιον, τοῦ παντοκράτορος.

Καταβασία. Χέρσον ἀβυσσοτόκον.

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Ἄδύτου φωτὸς τῆ φωταυφία, λαμπόμενος πάτερ ἐμφανῶς σκό-
τει τῶν κακώσεων, κεκακωμένους λύτρωσαι, καὶ φωτισμὸν ἀνέσεως, τοῖς
ἀνυμνοῦσί σε δώρησαι.

Νοὸς καθαρότητι, καὶ τρόπου, ἐφάμιλλος γέγονας σοφέ, τῷ
θεῷ Ἀντωνίῳ, σαφῶς, οἷα αὐτῷ ὁμώνυμος, ὅθεν καὶ χάριν εἴληφας,
τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν.

Δόξα.

Θλιβόμενοι πάθει ποικίλοις, ἐν πίστει προστρέχομεν τῇ σῆ σκέπη πάτερ Ἀντώνιε, ἀγίαις μεσιτείαις σου, πάντας ἡμᾶς ἐπίσκεκαι, ἐκδυσωπῶν τὸν φιλόνητον.

Καὶ νῦν.

Ὁ κτίστης σὲ κλίμακα παρθένη, καθάπερ προθέμενος βροντοῖς, ἐκ τῶν γῆινων θλίψεων, καὶ ἐκ φθορᾶς πρὸς ἀφθαρτον, ζωὴν τῇ μεσιτείᾳ σου, ἀναβιβάζει τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία. Τὸ στερέωμα τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων.

Κάθισμα τοῦ μεγάλου, εἶτα τοῦ νέου.

Δόξα ἤχος γ'. Τὴν ὠραιότητα τῆς Παρθενίας σου.

Τὸν ὠραιότατον Χριστὸν ἐπόθησας, καὶ τοῦ σώματος πάθη ἐμείωσας ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς Ἀντώνιε βιωτεύσας· (ᾔθεν τὴν ἀγίαν σου ἐορτάζομεν κοίμησιν, καὶ περιπτυσσόμεθα τῇ σορῶ τῶν λειψάνων σου, ἐξ ἧς ἡμῖν πηγάζει ἰάματα πάτερ τοῖς πόθῳ τιμῶσί σε.

Ὠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ποταμοὺ ἐξωγκώσεις οὐδαμῶς ἐδειλίσας, καὶ πληγὰς δαιμόνων, ἃς σοὶ ληστρικῶς ἐπανέτειναν, μετρί θανάτου πολλάκις, καθυπέμεινας, δυναμούμενος, σθένη σοφέ, τῷ τοῦ Πνεύματος.

Λόχμας ὄρους ἐρευνῶντες, κυνηγεταὶ ἀνεύρισκον, ἀντὶ θήρας πάτερ, λείψανον τὸ σὸν κατακείμενον, ἐν τῷ σπηλαίῳ κοσμίως, χειρὸς νεύματι, τῆς ἀγίας σου, πάντας συγκινοῦσης πρὸς ἐκπληξιν.

Δόξα καὶ νῦν.

Ἐρισ ὄντως θαυμασία, ἀνά μέσον ἐγείρεται, τῶν ἐν ἄστει πάντων, καὶ τῶν ἀγροτῶν, τίς καθέξει σε· ἀλλὰ τῇ κρίσει σου αὐθις ὑπεχώρησαν, προτιμήσαντος πόλιν, κωμῶν τὴν μητρόπολιν.

Καὶ νῦν.

Καταπλήττονται ἀγγέλων, στρατηγαὶ πανύμνητε, ἀνυμνολογοῦσαι μέγεθος τῆς θείας λοχείας σου, μεθ' ὧν δυσώπει παρθένη πάντας σώζεσθαι, τοὺς ἐν πίστει σε εἰλικρινεῖ μακαρίζοντας.

Καταβασία. Ἐκάλυψεν οὐρανοῦς.

Ὠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τετέλεκας σκῆνωμα σαυτὸν Θεοῦ πανάγιον, πράξεις ἐνθέοις θεοφόρε ᾔθεν καὶ χάριν ἀπαλειφῶς παρ' αὐτοῦ, πνεύματα διώκεις πονηρὰ ἰατροῦν νοσήματα χαλεπώτατα ὄσει.

Ὁμώνυμον ἔσχηκας, ἐν οὐρανοῖς μακάρις, Ἀντώνιον τὸν μέγαν συσκηνοῦντα, μεθ' οὗ δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενῶς, ἵνα λυτρωθῶμεν πειρασμῶν, ἀδίκου ἀλάστορος, καὶ δεινοῦ πολεμήτορος.

Δόξα.

Νοός μου θεράπευσον, τὰς ἐκτροπὰς πανόλβιε, ἴασαι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, τῆς βραθυμίας, σκότος ἀπέλασον, ὅπως ἐν ἀνέσει ἀνυμνῶ τὸν κτίστην καὶ Κύριον, Θεοφόρε Ἀντώνιε.

Καὶ νῦν.

Ἀνάρχως ἐκλάμπαντι, ἐκ τοῦ πατρὸς θεόνυμφε, ἀρχὴν ἐπηγάγου κατὰ σάρκα καὶ ἀνεφάνης ἀρχὴ τῆς ὄντως ἀρχῆς, τεκτιναμένης ἀληθῶς πᾶν τὸ δημιουργημα, ὁρατὸν καὶ ἀάρατον.

Καταβασία. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς.

ᾠδὴ στ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ἴδου ἡ πόλις σου σήμερον τὴν μνήμην σου σοφὴ ἐορτάζουσα, δεῖτε οἱ πάντες συνδράμετε πρὸς τὸν θερμὸν προστάτην καὶ πολιοῦχον ἡμῶν.

Ναῶ τῷ σῷ καὶ προστρέχοντες, ἀρρότῳ χειρουργία καθαίρονται, καὶ ἀπευλάνεται, φάλαγγε δαιμόνων τῇ θείᾳ σου, ἐπιστάσις Μάκαρ ἀξιόθαύμαστε.

Δόξα.

Ὅμοροις ποτὲ τῶν δακρῶν σου, ἐβύθισας ἐχθρὸν τὸν ἀσώματον, τῇ ἀναβλύσει νῦν, τῶν σῶν θυμάτων ἀπόπλυνον, τὰς ψυχικὰς κηλίδας μου, παμμακάριστε.

Καὶ νῦν.

Νυμφῶν σαρκώσεως γέγονας, βουλῆς τῆς ἀποβρήτου θεόνυμφε, καταστάς ἔμψυχος, τοῦ θείου λόγου πανήμνητε· ὅθεν πάντες ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Καταβασία. Ἐβόησέ σοι.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ μεγ. Ἀντωνίου. Ὁ οἶκος καὶ τὰ λοιπά.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον τοῦ νέου. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐορτάζει σήμερον, ἡ σὴ πατρὶς θεοφόρε, ἐορτὴν ὑπέρλαμπρον τῆς θεοφόρου σου μνήμης, ἅπασαν προσκαλουμένη πόλιν καὶ χώραν, χαίρει γάρ, ὡς κεκτημένη θησαυρὸν μέγαν, τὴν πανέντιμόν σου κάραν, θεόφρον πάτερ Ἀντώνιε ὦσιε.

Ἐνθεὶς γινώσιν θεϊκὴν τὸν ζόφον τῆς ἀγνοίας ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας ἀπέλασον εὐχαῖς σου, ὅπως ὑμνήσω σου πιστῶς τὴν ἁγίαν μνήμην, ἐν ἧ ἀγγέλων χωροὶ μετὰ ὁσίων σήμερον εὐφραίνονται ἐνθέως. καὶ ἄνθρωποι ὕμνοις ἐγκωμίων τὴν σὴν κάραν, ὡσπερ ἄνθη συμπλέξαντες, στέφουσιν ἀξίως αἰτούμενοι διὰ σοῦ λαβεῖν τῶν πταισμάτων ἀποχὴν, καὶ τῶν κακῶν τοῦ βίου λύσιν, καὶ ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ῥυσθῆναι ταῖς σαῖς πρεσβείαις, θεόφρον Πάτερ Ἀντώνιε ὦσιε,

Τῷ αὐτῷ μὲν ἰζ'. Μήμη τοῦ δσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ νέου καὶ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν σκήτη Βεβροίας ἀσκήσαντος.

Στίχ. Ὁνητὸν Ἀντώνιος ἴσχυε τὸν πόλον.
Χρυσοῦν μὲν οὐχί, δακρύων δὲ τὸ πρέον.
Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Ἀντώνιε πότμον ἀνέτλης.

Οὗτος ὁ δσιος πατὴρ ἡκῶν Ἀντώνιος ὁ νέος, τὸ γένος μὲν ἦν ἐκ Βεβροίας τῆς Κατὰ Μακεδονίαν γεννηθεὶς δὲ ἐκ γονέων φιλαρέτων, εὐτυχῶν, καὶ βιούντων ἐν αὐταρκείᾳ, ἐλευθερίως ἀνήγετο καὶ αὐτός, καὶ πρὸς ἀρετὴν ἐτυποῦτο. Μήπω δὲ καθαρῶς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὑπερβάς, ἔρωτι θεῖῳ τρωθεὶς, καὶ πάσῃ τρυφῇ καὶ ματαιότητι τοῦ βίου χαίρειν εἰπὼν, τὸ κατὰ τὴν Περασίαν τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Μοναστήριον καταλαμβάνει, πλήθει Μοναχῶν ἀρετῆς ἐργασίᾳ κατ' ἐκείνου καιροῦ ἀκμάζον· καὶ ὑποταξόμενος πᾶσι, καὶ σχῆμα τὸ τῶν Μοναχῶν ἐνδύς, ζέοντι πνεύματι, καὶ προθυμίᾳ πολλῇ κατηργάζετο τὴν ἀρετὴν πᾶν τὸ προσταττόμενον σπαυδαίως πράττων καὶ ὡς περ τύπος καὶ παράδειγμα καλοῦ γένόμενος τοῖς ἄλλοις, ἤδη δὲ καὶ κατ' ἀρετὴν προκόπτων, ἐν ἐπιθυμίᾳ γέγονε καὶ τελειοτέρου βίου, καὶ ὑψηλοτέρας ἀγωγῆς, καὶ πολλὰ τοῦ προεστῶτος τῆς μονῆς δεηθέντι ἐπιτραπῆναι τὴν πρὸς τὸ παρακείμενον ὄρος ἀναχώρησιν εἰς ἡσύχιαν παντελεῖν, ἐπιτέτραπτο. Τὸ ὄρος οὖν ἅπαν διερευνησάμενος, καὶ παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ σπήλαιον εὐρησκῶς δεινῶς ἄβατον, οὐ διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ τόπου μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν προσπεφυκυῖαν λόχην, βαθείαν καὶ δυσδιεξίτητον οὔσαν, κατωκῆσεν ἐν αὐτῷ μηδενὸς ἀνθρώπων συνειδότος, ὅτι μὴ ἱερέως τινος ἐν τινι κώμῃ τῶν περὶ τὸ ὄρος κατοικούντων, συνήθους αὐτῷ καὶ πρότερον ὄντος καὶ γνωρίμου, κατὰ τινα περίοδον διὰ τινος ἀδήλου τὰ πολλά, καὶ ἀσαφοῦς πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενος στενωποῦ, κοινῶν ἡξίου σώματος τοῦ δεσποτικῆς. Διήγαγε μὲν οὖν ἐν τούτῳ τῷ σπηλαίῳ πενήτηκον ἔτη, πάσης συνουσίας ἔρημος ἀνθρωπίνης, ἑαυτῷ δὲ μόνον προσαδολεσχῶν καὶ Θεῷ, οὐδενὶ ἑτέρῳ χρησάμενος πρὸς τροφήν, ὅτι μὴ ταῖς τῷ σπηλαίῳ περιπεφυκυῖαις βοτάναις καὶ ὕδατι ποταμῷ πολλοὺς δὲ ὑπέμεινε κινδύνους καὶ πειρασμοὺς ἐκ δαιμόνων, ὡς ἐξεγένετο μαθεῖν, παρὰ τοῦ προσφοιτῶντος ἱερέως, ἐκείνου διηγουμένου ἀκηκόοτος· πληγὰς τε γὰρ αὐτῷ ἐνέτειναν μέχρι θανάτου πολλάκις, δίκην ληστῶν ἐπελθόντες ἀλλὰ καὶ μορφὰς θηρίων ἀλλοκότων τε καὶ φοβερῶν ἐπάγοντες καὶ τὸ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα φανταστικῶς ἐξογκοῦντες κατὰ τοῦ ἁγίου, ἔδοκουν αὐτῷ τῷ σπηλαίῳ πρὸς φάραγγας βαθείας κατασύρειν. Ἐπὶ δὲ πᾶσαν μηχανὴν διεξεληθόντες, τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατηργήθησαν μὴ δυναθέντες τοῦ τόπου μετακινήσαι τὸν ἅγιον, ἐκεῖνοι μὲν ἀίσχυνος πλήρεις καὶ ὄδυρμων ἀφανεῖς ἐγένοντο, ὁ δὲ ἄνιος ἡσύχων καὶ γαληνῶς διήγαγε ζωὴν. Θαυματουργεῖται δὲ μετὰ τὴν τελετὴν αὐτοῦ τοιοῦτον. Κατάντικρυ γὰρ τοῦ σπηλαίου θήρας ἕνεκα τινῶν τὰς λόχμας διερευνομένων, οἱ κύνες τῷ σπηλαίῳ ἐπιστάντες, ἐθορύβουν ὑλακτοῦντες· οἱ θηρευταὶ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὑλακὴν ἀπειρίσαντες, ὄρωσι χεῖρα, νεύματι πρὸς ἑαυτὴν μετακαλουμένην· νομίσαντες δὲ τῶν συνθηρευόντων θηρίῳ προ-

στυχόντα τινά τὸν μετακαλούμενον εἶναι, σπουδῆ πολλῇ τὸν ποταμὸν διαβάντες, ἐφίστανται τῷ σπηλαίῳ, τῇ τῶν κυνῶν ἐπόμενοι ὑλακῆ· καὶ ζῶντα μὲν εὐρίσκουσιν οὐδένα, τὸν ἅγιον δὲ κείμενον ἐπ' ἐδάφους κατεσταλμένον κοσμίως καὶ λυχνίαν ὑπεράνωθεν αὐτοῦ ἡμμένην· συνέντες δὲ ἐκ πολλῶς τεκμηρίων θεοφόρον εἶναι τὸν ἄνδρα, προσεκύνουν σὺν αἰδοῖ πολλῇ, καὶ τὰ ἴχνη προσπέσσοντες, κατελίφουν· ἔπειτα εἰς τὴν πόλιν ἐπανελθόντες σὺν ἐκπλήξει, καὶ ἡδονῇ, τῷ τηνικαῦτα ἀρχιερατεύοντι ἀπαγγέλουσιν. Ὁ δὲ μηδὲν μελήσας, τὸν τῶν ἱερομένων πάντα χορόν, προσέτι δὲ καὶ πλῆθος ἄλλο τῆς πόλεως πρὸς τὸ θαῦμα συνδεδραμικός, παραλαβὼν, ἐν τῷ σπηλαίῳ γίνεται· πολλαῖς δὲ ὕμνωδίας, καὶ ψαλμοῖς τὸν τοῦς ἁγίους αὐτοῦ δοξάζοντα Θεὸν δοξάσαντες, ὑπὸ λαμπᾶσι πολλαῖς, καὶ μύροις προέπεμπον τὸν ἅγιον. Ἀλλὰ καὶ αὖθις ἐξαίσιόν ἐι τερατουργεῖ Θεὸς εἰς δόξαν αὐτοῦ τοῦ ὁσίου. Τῶν κατὰ τὴν Περαιάν τοῦ ποταμοῦ οἰκούντων πάντες πρὸς τὴν φήμην παρελθόντων, ἕρις ἐγείρεται μεταξὺ τῶν ἀγροίκων, καὶ τῶν ἐκ τοῦ ἄστεος ἐπαινετῆ τις, καὶ θαυμάσια, οἱ μὲν τοῦς ἡλίον πρὸς τὴν πόλιν ἐπαγαγεῖν, καὶ ταύτη τὰ πρεσβεῖα δοῦναι, μητρὶ τῶν κωμῶν οὔση, καὶ ὑπερεχούση τὴν ἀξίαν, οἱ ἀγρόται δὲ οὐκ ἔφασαν παραχωρήσειν αὐτοῖς τοῦ παρ' αὐτῆς τραφέντος ἀγαθοῦ, ἀλλὰ καθέξειν ὄση δύναμις, σωτήρα, καὶ εὐεργέτην ἐσόμενον αὐτοῖς· ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς ἔριδος προελθούσης, τέλος ἔδοξεν ἐπιτρέψαντας τὴν ψῆφον τῷ ἁγίῳ, ὁ ποτέροις βρούλοι τὸ συνεκεῖν, αὐτοῦς ἀποστήναι τῆς φιλονικίας. Καὶ δὴ βοῦς ἀπειροζύγους ὑποζεύσαντες ἀμάξη, τὴν λάρνακα ἐπιτιθέασιν τοῦ ἁγίου, ἀπολιπόντες φέρεσθαι, οἱ ἂν αὐτὸς ἰθύνοι· οἱ δὲ δρόμῳ πολλῷ τὸν ποταμὸν διαβάντες, εὐθὺ Βερροίας ἐχώρουν, μηδαμοῦ παρατραπέντες τῆς ὁδοῦ, εἰσελθόντες τὴν πόλιν εἰς τὴν πατρῶαι οἰκίαν ἔρχονται τοῦ ἁγίου, ὅπου καὶ τέμενος ἦν τῆς πανάγνου καὶ Θεοῦ ομήτορος· ἔνθα στήσαντες τὴν ὁρμὴν μονονουχί φωνῆν ἐδόκου ἀφιέναι, ὡς ἐνθαδὶ τὸν ἅγιον βούλεται οἰκεῖν, συνελθόντες τοῖνυν τούτῳ κατατιθέασιν, πλεῖστα θαύματα ἐκτελοῦντα μέχρι τοῦ νῦν. Τὸ δὲ ὄρος ἐν ᾧ τὸ σπήλαιόν ἐστι τοῦ ἁγίου ἅπαν Μοναχῶν γέγονεν οἰκητήριον, καὶ πολλῶν ἀδελφῶν συνέστη ἀσκητήρια, ὡς καὶ σκήτην ἐπονομασθῆνα. τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ νέου. Οὗ τῆς πρεσβείας Χριστὸς ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

**Ἀπόδοσις τοῦ κειμένου εἰς νεολληνικὴν γλῶσσαν
μετὰ προσθηκῶν ἱστορικῶς ἐξακριβομένων.**

Ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν, Ἀντώνιος ὁ νέος, ὁ ἀσκήσας εἰς τὴν σκήτην Βερροίας παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βέρροϊαν τῆς Μακεδονίας ἀπὸ γονεῖς ἐναρέτους καὶ Θεοσεβεῖς, οἱ ὅποιοι προσεπάθησαν νὰ δώσουν εἰς τὸν υἱὸν τῶν Ἀντωνίων μόρφωσιν καὶ ἀγωγὴν καθαρῶς Χριστιανικὴν.

Πότε ἀκριβῶς ἐγεννήθη ὁ ἅγιος δὲν γνωρίζομεν. Μελετώντες ὁμῶς τὴν βιογραφίαν τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου, τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ ἀσκήσαντος, συμπεριζόμεν ὅτι, ὁ ὄσιος πατὴρ Ἀντώνιος εἶχεν ἀποθά- νει ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς ἀφίξεως, τοῦ ἁγίου Διονυσίου, εἰς τὴν σκήτην Βερροίας, πλησίον τῆς ὁποίας κεῖται ἡ μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Ἀπέθανεν δηλαδὴ ὁ ὄσιος Ἀντώνιος πρὸ τοῦ 1550.

Γνωρίζοντες δὲ ὅτι ἔζησε περὶ τὰ 90 ἔτη, πρέπει νὰ ἰσοποθετήσωμεν τὴν ζωὴν καὶ ἀκμὴν αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1450—1540.

Ἡ βαθεῖα θρησκευτικότης τ.υ., ἡ ὁποία ἀνεπτύχθη καὶ ἐκυρίευσεν τὴν προσωπικότητά του ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἀκομῆς ἡλικίας, στρέφει τὴν καρδίαν του πρὸς τὸ ἰδεώδες τοῦ ἀσκητησμοῦ. Παρ' ὄλον τὸν πλοῦτον τὸν ὁποῖον διεθετεν ἡ οἰκογένειά του καμίαν ἀγάπην δὲν αἰσθάνεται πρὸς τὴν κοσμικὴν ζωὴν καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῆς. Αἰσθάνεται φλογερὰν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πάντα καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ ὀλοκληροτικῶς εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του αὐτήν.

Ἀνεχώρησε ἀμέσως διὰ τὴν μονὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἡ ὁποία εὑρίσκετο τότε ἐν ἀκμῇ καὶ εἶχεν καὶ ἄλλους μοναχοὺς, εἶναι δὲ κτισμένη εἰς τοὺς πελοποδας τῶν Πιερίων ἄνωθεν τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ. Ἐκεῖ γίνεται δεκτὸς μετὰ μεγάλης χαρᾶς ὑπὸ τοῦ Προεστῶτος τῆς μονῆς καὶ τῶν λοιπῶν μοναχῶν.

Ἀφοῦ περιεβλήθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἐπιδίδεται μετὰ φλογεροῦ ζήλου εἰς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν. Αἱ ἐξαιρετικαὶ ἀσκητικαὶ ἀρεταὶ του πολὺ ἐνωρὶς διαλάμπουν καὶ προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸν τῶν συνασκητῶν του. Εἶναι πρᾶος, ταπεινός, ἐργατικός, νηστεύει διαρκῶς καὶ προσεύχεται. Ἀλλ' ἡ ψυχὴ του ζητεῖ κάτι τὸ ἀνώτερον. Ζητεῖ τὴν τελείαν ἀπομόνωσιν ἀπὸ κάθε ἀνθρωπίνην ἐπαφήν διὰ νὰ ἀφοσιωθῇ τελείως εἰς τὸν Χριστόν.

Καὶ ἰδοὺ, μίαν ἡμέραν ζητεῖ ἀπὸ τὸ προεστῶτα τῆς μονῆς νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀναχώρησιν εἰς ἐρημικὴν σκῆτην διὰ νὰ εἶναι ἐκεῖ μόνος πρὸς μόνον τὸν Θεὸν «συνὸν καὶ ἡδόμενος» ὅπως ψάλλομεν εἰς τὴν παράκλησίν του. Ὁ Προεστῶς μὴ θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἀντώνιον, εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς φλογερᾶς αὐτῆς ἐπιθυμίας του, τοῦ ἐπιτρέπη νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἀποχαιρετᾷ τοὺς συνασκητάς του καὶ φεύγει.

Ἡμέρας πολλὰς ἐρευνᾷ τὰς ὄχθας τοῦ ἀλιάκμονος ποταμοῦ διὰ νὰ εὑρῇ κατάλληλον σπήλαιον, τὸ ὁποῖον νὰ μεταβάλλῃ εἰς ναὸν λατρείας Ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ του. Ἐπὶ τέλους εὑρίσκει τελείως ἀπομονομένον σπήλαιον κείμενον ἀπέναντι τῆς σημερινῆς θέσεως «Σταυρός» ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ Πιέρια ὄρη ὄχθης ἀλιάκμονος, τὸ ὁποῖον καὶ μετέβαλε εἰς σκῆτην. Μέσα εἰς τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἔζησε περίπου πενήκοντα ἔτη ἐν αὐστηρᾷ ἀσκήσει, τρώγων μόνον χόρτα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἐφύοντο πέριξ τοῦ σπηλαίου.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ὑπέστη φοβερὰν ἐπίθεσιν τῶν δαιμόνων διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σπήλαιον. Ἄλλοτε τὸν ἔδερναν, ἄλλοτε τοῦ παρουσίαζαν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ διογκομένον καὶ ἀπειλοῦν νὰ παρασύρῃ καὶ αὐτόν καὶ τὸ σπήλαιον. Πλὴν ὁμως ὁ ἅγιος ἐπέμενεν καὶ διὰ τῆς προσευχῆς καὶ νηστείας ἐνίκησεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἠνάγκασε νὰ φύγουν καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν ἡσυχον εἰς τὴν σκῆτην του. Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἐδιηγείτο, ἕνας ἱερεὺς τῶν πέριξ χωρίων, ὁ μόνος ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὸ σπήλαιον καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπεσκέπτετο τὸν ἀσκητὴν Ἀντώνιον καὶ μετέδιδεν εἰς αὐτόν τὰ ἄχραντα μυστήρια. Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἀναφέρομεν ἀφοῦ μέσα εἰς τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἔζησε πενήκοντα περίπου ἔτη, εἰς ἡλικίαν ἐννενήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν παρέδωσε ἐν ἡρεμίᾳ καὶ γαλήνῃ τὴν ἀγίαν ψυχὴν του, εἰς τὸν νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ.

Μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἀπέναντι τοῦ σπηλαίου ὄχθην τοῦ ποταμοῦ

είχον μεταβῆ διὰ κηνήγιον μερικοὶ Βερροιεῖς. Εἰς μίαν στιγμὴν τὰ κυνηγετικά σκυλιά των ἀρχίζουν νὰ γαυγίζουν κυττάζοντας πρὸς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Εὐθὺς οἱ κυνηγοὶ στρέφουν τὰ βλέμματά των πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ βλέπουν ἕνα ἄνθρωπον νὰ κινή τὴν χεῖρα του καὶ νὰ τοὺς καλῆ νὰ ὑπάγουν ἐκεῖ. Οἱ κυνηγοὶ νομίσαντες ὅτι πρόκειται περὶ ἄλλου κυνηγοῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐκάλει εἰς βοήθειαν, σπεύδουν ἀμέσως καὶ ἀφοῦ ἐπέρασαν τὸν ποταμὸν εὐρέθησαν εἰς τὸ σημεῖον ὅπου εἶδον τὸν ἄνθρωπον νὰ τοὺς καλεῖ. Πλὴν ὁμως δὲν βλέπουν κανένα.

Ἐνῶ δὲ ἐρευνοῦν τὰ περίεξ, μία θαυμασία εὐωδία τοὺς προσελκύει εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου. Εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ καὶ ὦ! τοῦ θαύματος: Εὐρίσκουν τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου ἐξηπλωμένον νεκρὸν καὶ ἄνωθεν κανδήλαν καίουσαν. Ἐκ τούτου ἀντιλαμβάνονται ὅτι πρόκειται περὶ σκηνώματος ἁγίου ἀνδρός, καὶ μετ' εὐλαβείας προσκύνησαν αὐτό.

Ἀνῶχωρον εἰς τὴν Βέρροϊαν καὶ παρουσιάζονται εἰς τὸν τότε Μητροπολίτην, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέφεραν τὰ διστρέξαντα. Ὁ Μητροπολίτης τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα εἶναι ἄγνωστον, κρίνας τὰ θαυμαστὰ ταῦτα περιστατικά, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐδιηγήθησαν οἱ κυνηγοὶ ἐπέισθη ὅτι πρόκειται περὶ ἁγίου λειψάνου. Χωρὶς χρονοτριβὴν συγκεντρώνει ὅλον τὸν ἱερὸν κλῆρον τῆς πόλεως Βερροίας καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ πλήθους λαοῦ μεταβαίνει εἰς τὴν σκῆτην πρὸς παραλαβὴν τοῦ ἱεροῦ λειψάνου. Φθάσαντες ἐκεῖ εὗρον τὸ ἅγιον σκῆνωμα ὡς εἶχον διηγηθῆ οἱ κυνηγοὶ. Τότε ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, παραλαμβάνουν αὐτὸ διὰ νὰ τὸ φέρουν εἰς Βέρροϊαν. Πρὶν ὁμως περάσουν τὸν ἀλιάκμονα ἐγείρεται μεγάλη φιλονεικία μεταξύ τῶν χωρικῶν τῆς περιοχῆς καὶ τῶν Βερροϊαίων. Οἱ μὲν χωρικοὶ θέλουν νὰ κρατήσουν τὸν ἅγιον ἐκεῖ καὶ νὰ ἀνεγείρουν πρὸς τιμὴν του ναόν, οἱ δὲ Βερροιεῖς ἐπιμένουν νὰ μεταφέρουν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν των. Τότε ὁ Μητροπολίτης διὰ νὰ μὴ λάβει ἡ φιλονεικία μεγαλυτέρας διαστάσεως προτείνει νὰ τοποθετήσουν τὸ σκῆνωμα τοῦ ἁγίου εἰς ἄμαξαν συρομένην ὑπὸ βοῶν, τὴν ὁποῖαν νὰ ἀφήσουν ἐλευθέραν, νὰ ὀδηγήσῃ ὁ ἅγιος ὅπου ἐπιθυμεῖ νὰ μείνῃ. Αὐτὸ καὶ ἐγένετο. Οἱ βόες σύρρουν τὴν ἄμαξαν μόνοι. Διαβαίνουν τὸν ποταμὸν, διέρχονται τὰ ἐνδιάμεσα χωρία, χωρὶς νὰ σταματήσουν. Εἶναι φανερόν ὅτι προχωροῦν πρὸς τὴν Βέρροϊαν. Πράγματι ἀφοῦ ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν, μόνοι των χωρὶς νὰ ὀδηγῶνται ἀπὸ κανέναν, κατευθύνονται πρὸς τὸ τέμενος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου πλησίον τοῦ ὁποῖου εὐρίσκετο ἡ οἰκία τοῦ ἁγίου.

Ἐκεῖ ἐσταμάτησαν, καὶ ὄχι μόνον δὲν θέλουν νὰ προχωρήσουν ἀλλὰν σχεδὸν καὶ φωνὴν ἀφήνουν ὅτι ἐδῶ ἐπιθυμεῖ νὰ μείνῃ ὁ ἅγιος. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ὁ κληρὸς παραλαμβάνουν τὸ ἅγιον σκῆνωμα καὶ τοποθετοῦν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐκτοτε χιλιάδες πιστῶν συνέρρεον εἰς τιμητικὴν προσκύνησιν τοῦ ἁγίου σκηνώματος, τὸ ὁποῖον ἐγένετο πηγὴ θαυμάτων πολλῶν. Καταστραφέντος τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀνηγέρθη εἰς τὴν θέσιν του νέος Ἱερὸς Ναὸς εἰς τιμὴν αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ναὸς τὴν νύκτα τῆς 4ης Φεβρουαρίου 1898 ἀπετεφρώθη ἀπὸ πυρκαϊάν, προξενηθεῖσαν ἐξ ἀπροσεξίας τῶν κανδουλαπτῶν. Εἰς τὴν θέσιν του ἀνηγέρθη νέος μεγαλοπρεπὴς ναὸς σωζόμενος μέχρι σήμερον, διὰ δωρεᾶς τῆς Εὐδοξίας Μαλακούση, ἡ ὁποία ἐδώρησεν ὅλην τὴν περιουσίαν της εἰς τὸν Ἅγιον. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου

μεγαλοπρεπούς ναοῦ ἐγένοντο τὴν 12ην Σεπτεμβρίου 1904 ἐπὶ Μητροπολίτου Βερροίας Κυρίου Κωνσταντίου Ἰσαακίδη, τοῦ Πρότερου Νεοκαιρείας. Δύο φορές τὸ ἔτος ἦτοι τὴν 1ην Αὐγούστου καὶ τὴν 17ην Ἰανουαρίου γίνεται μεγαλοπρεπῆς πανήγυρις. Χιλιάδες πιστῶν συρρέουν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Μακεδονίας εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει φθάσῃ ἡ φήμη τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου πάσχοντες ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας παραμένουν εἰς τοὺς περίξ ξενῶνας, ἐκκλησιαζόμενοι καὶ προσευχόμενοι διὰ νὰ λάβουν τὴν θεραπείαν. Ὁ Θεός, ἡ ἀκένωτος πηγὴ τοῦ ἐλέους καὶ τῶν θαυμάτων «ὀπολουσαῖς δωρεαῖς κατακασμῶν τοὺς ἁγίους» ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, νὰ θαυματουργῇ καὶ νὰ θεραπεύῃ ἀνιάτους ἀσθενείας, πολλῶν Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι μὲ ἀληθῆ πίστιν ζητοῦν διὰ τῶν προσευχῶν τῶν τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Ἁγίου.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ἀγγελικῆς αὐτοῦ πολιτείας ἀφ' ἑνός καὶ διὰ τῶν ἀπείρων θαυμάτων του ἀφ' ἑτέρου κατέστη ὁ Πολιοῦχος τῆς Βερροίας καὶ τὸ καύχημα πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων.

Αὐτοῦ ταῖ ἱκεσίαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς Ἀ μ ἡ ν.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἀντιστάσιον τάξιν ἀγγέλοις εἴληφας, θεομικάριστε, ἐν οὐρανοῖς ἐκ Θεοῦ, ὡς βιον ἰσαγγελον πολιτευσάμενος δι' ὃ κράζεις νῦν, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δεῦτε ἅπαντα ἀνθρώπων τὰ συστήματα, συνευφρανθῶμεν πιστῶς ἀγγέλων ταῖς στρατιαῖς· βροτὸς γάρ οὐράνιος, ἄγγελος γήϊνος, ἐορτάζεται, ὁ νέος νῦν Ἀντώνιος, εἰς τιμὴν Θεοῦ τῶν ὅλων.

Δόξα.

ᾠωνύμησας τὴν κλισίαν κατευδόκησιν, τοῦ Ἀντωνίου σαφῶς· ὅθεν κατ' ἴχνος αὐτοῦ, βαδίζων ἐφάμιλλος, τοῖς ἔργοις γέγονας· δι' ὃ κράζεις νῦν ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Συσχεθέντα με δουλεία τοῦ ἀλάστορος, καὶ ἀπωθούμενον, εἰς ἀπωλείας κρημνόν, διάσωσον δέσποινα, ταῖς μητρικαῖς σου αὐχαῖς, ὅπως ψάλλων νῦν· ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ θροσίσαντα.

ᾠδὴ η'. Παῖδαις εὐαγεῖς.

Ὅλως τῶν δαιμόνων οὐκ ἰσχύει, ἡ φάλαγξ ἰδεῖν σου τὴν πανσέβαστον κάραν παμμακάριστε, ἐξ ἧς ἡμῖν ἐκάστοτε, ἀναπηγάζει θαύματα τοῖς ἀεὶ κράζουσι τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰλεον γενέσθαι θεοφόρε, τὸν μόνον ἀγαθότην καθικέτευε τοῖς τὴν σὴν πανίερον μνήμην ἐορτάζουσιν, ἀμαρτημέτων, ἄφεισιν τούτοις αἰ-

τούμενος, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσι, καὶ ὑπερηψοῦται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα

Πολλοῖς συνεχόμενον κινδύνοις, καὶ σάλῳ τῆς ἀμαρτίας βυθιζόμενον, ὄρμον πρὸς ἀκύμαντον, τὸν μετανοῦντια με, τῇ θείᾳ μεσιτείᾳ σου, νῦν κοθοδήγησον, ἔχων ἐν οὐρανοῖς συμπολίτην συλλήπτορα τὸν θεῖον, Ἄντωνιον τὸν μέγαν.

Καὶ νῦν.

Ἄπασαις ἀπρόσιτος ὑπάρχων ὡς κτίστης ταῖς ἀνωτέροις, κόρη τάξεις, ὤκησε τὴν μήτραν σου, ἀφλεκτον τηρήσας σε, καὶ μετὰ τόκον ἀφθορον ὃ νῦν κραυγάζομεν τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία Ἀστέκῳ μερὶ ἐνωθέντες

Ὦδὴ α΄. Ἄπας γεγενῆς.

Τεμένει τῷ σῷ, οἱ πόθῳ προστρέχοντες, καὶ ἀσπαζόμενοι τὴν κάραν σου ὄσιε, παντοίας νόσου λυτροῦνται ἅπαντες, καὶ τὸν σωτήρα Κύριον, μάκαρ δοξάζουσι, τὸν τὴν χάριν ταύτην τοῖς λειψάνοις σου, θεοφόρε ζεῖ παρεχόμενον.

Εὐδῖος λιμὴν, γενοῦ μοι ἀοίδημε, ταῖς ἰκεσίαις σου ταῖς πρὸς τὸν φιλόανθρωπον, πολλῷ τῷ σάλῳ βυθιζομένῳ νῦν τῶν ἀθεμίτων πράξεων, ἐν τῷ πελάγει δεινῶς, θεοφόρε, τῷ τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλὰ τάχος προφθάσας διάσωσον.

Δόξα.

Ῥήματα ζωῆς, ἀλήκτου δεξάμενος ἐν τῇ καρδίᾳ σου, σάρκα κατεμάρανας, τῷ κόσμῳ πάτερ, καὶ τεθανάτωσαι, καὶ ζωηφόρον νέκρωσιν ἀμφιεσάμενος, νεκρωθέντας τοῖς πάθεσιθ ἔγειρον, καὶ ζωῆς με τῆς ἄνω ἀξίωσον.

Καὶ νῦν.

Σὲ τὴν ἀληθῆ μητέρα τοῦ κτίσαντος, πάντα βουλήματι, πίστει ἰκετεύομεν, βουλὰς καὶ σκέψεις, τῶν ἐχθραίνοντων ἡμᾶς ὡς ἀγαθὴ ματαίωσον, καὶ ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν τοὺς σοὺς δούλους πάντας ἐλευθέρωσον καὶ ποιμένα καὶ ποιμνὴν μανύμνητε.

Καταβασία. Ἐν Νόμῳ σκιᾶ γράμματι.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου ζῆτει εἰς τὸ Μηναιὸν

Εἶτα τοῦ νέου. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀγῶνων ταῖς ἐνστάσεσι, τὰ πάθη ἀπενέκρωσας, καὶ τῆς ἀγίας Τριάδος, τίμιον γέγονας σκευος, ἧ καὶ νῦν παριστάμενος, ὑπὲρ ἡμῶν θεόσοφε, μὴ διαλίπης πάνοτε, καθικετεῦων ἐνθέρμως, ἀμαρτημάτων ῥυθῆναι.

Θεοτοχίον.

Νόος μου παναμώμητε, τὰς ἐκτροπὰς κατεύθυνον, καὶ μετανοίας πρὸς ὄρμον ὀδήγησον Θεοτόκε, καὶ ἴλεων ἀπέργασαι, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον τῇ θερμῇ μεσιτείᾳ σου, ἐξαιρούσα τῶν δεινῶν με, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δίκης.

Εἰς τοὺς αἶνους ἰσιτῶμεν στιχ. στ'. καὶ ψάλλομεν στίχ. τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου γ'. ζῆτει εἰς τὸ Μηναιῖον, καὶ τοῦ νέου γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν ἀσκητὴν τοῦ Κυρίου, δευτε τιμήσωμεν, Ἀντώνιον τὸν νέον, ἐν ψαλμοῖς τε, καὶ ὕμνοις καὶ γὰρ τῶν ἐπικήρων, καὶ γεηρῶν, νουνεχῶς κατεφρόνησε, καὶ ἀπὸ βρέφους Κυρίῳ οἰκειωθείς, θεῖον ὤφθη ἐνδιαίτημα.

Ταῖς οὐρανίαις ἀκτίσι περιλαμπόμενος, τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει τὰς ἰάσεις παρέχεις, τοῖς πίστει σε αἰτῶσι, καὶ εὐσεβῶς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, θεομακάριστε πάτερ θαυματουργέ, ἀξιάγαστε Ἀντώνιε.

Τὰ οὐρανίους σκηνώσεις ἐν εὐφροσύνῃ οἰκῶν, καὶ σὺν ἀγγέλοις πάτερ παρεστῶς παρρησία, τῷ θρόνῳ τοῦ Κυρίου τοῖς ἐπὶ γῆς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, τῶν ἐγκλημάτων τὴν λύσιν, καὶ τῶν παθῶν, δωρηθῆναι καθικέτετε.

Δόξα ἤχος πλ'. δ'.

Οὐρανοδρόμῳ ἐπιβάντες ὀχήματι θεσπέσιοι, τῶν ἀρετῶν κατελάβετε τὴν ἀκρόπολιν δι' ἀσκήσεως, ἐκ τῆς ἐρήμου πολεύοντες τῆς ἄνω Ἱερουσαλὴμ τὰ ὑπερκόσμια, καὶ τῶν ἐκ πόνων ἀγῶνων ἀξίως τὰ γέρα κομισάμενοι ταῖς οὐρανίαις συναγάλλεσθε ταξιαρχαῖς παμακάριστοι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν κληρονόμοι, καὶ βασιλείας οἰκήτορες γενόμενοι. Διὸ πρεσβεύσατε, πατέρες πανόλβιοι, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Δέσποτα πρόσδεξαι.

Δοξολογία μεγάλη. Καὶ ἀπόλυσις

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου ᾠδὴ γ'. καὶ τοῦ Νέου ᾠδὴ στ'.

Προκείμενον ἤχος βαρύς.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.
Τι ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς.

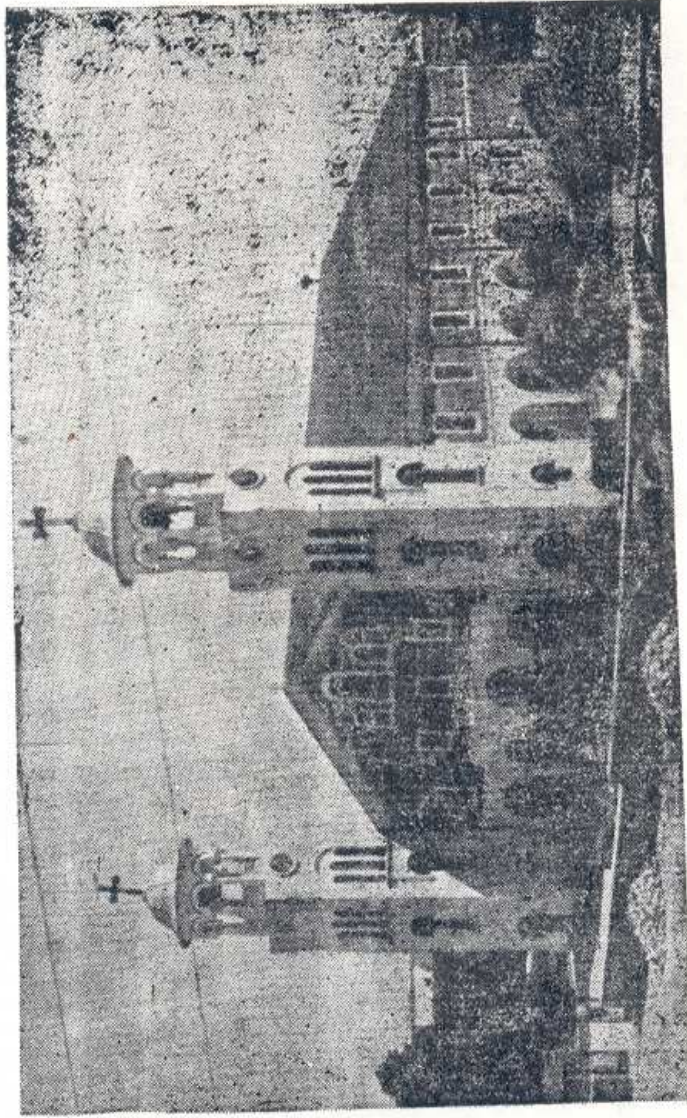
Ἀδελφοὶ πείθεσθε τοῖς ἡγουμένης ὑμῶν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ.

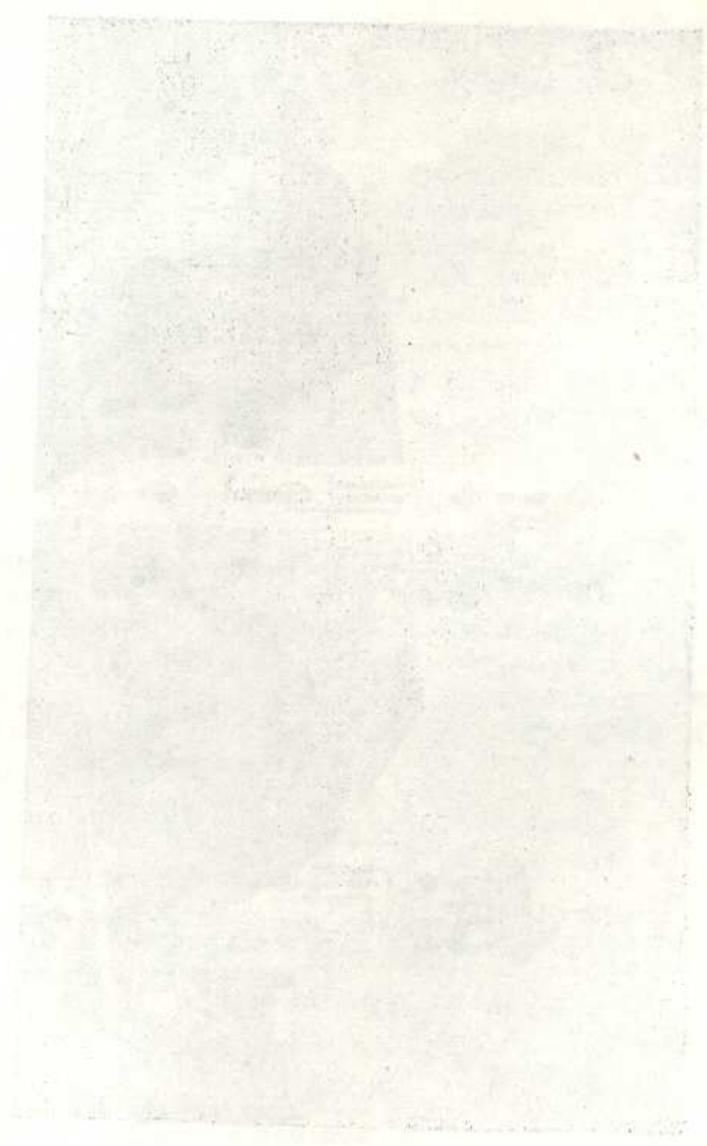
Κοινωνικόν. Εἰς Μνημόσυνον.

Τ Ε Λ Ο Σ

Γενική άποψις τοῦ Νέου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Βεροίας
μετὰ τοῦ περι αὐτὸν πάρκου.

Handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

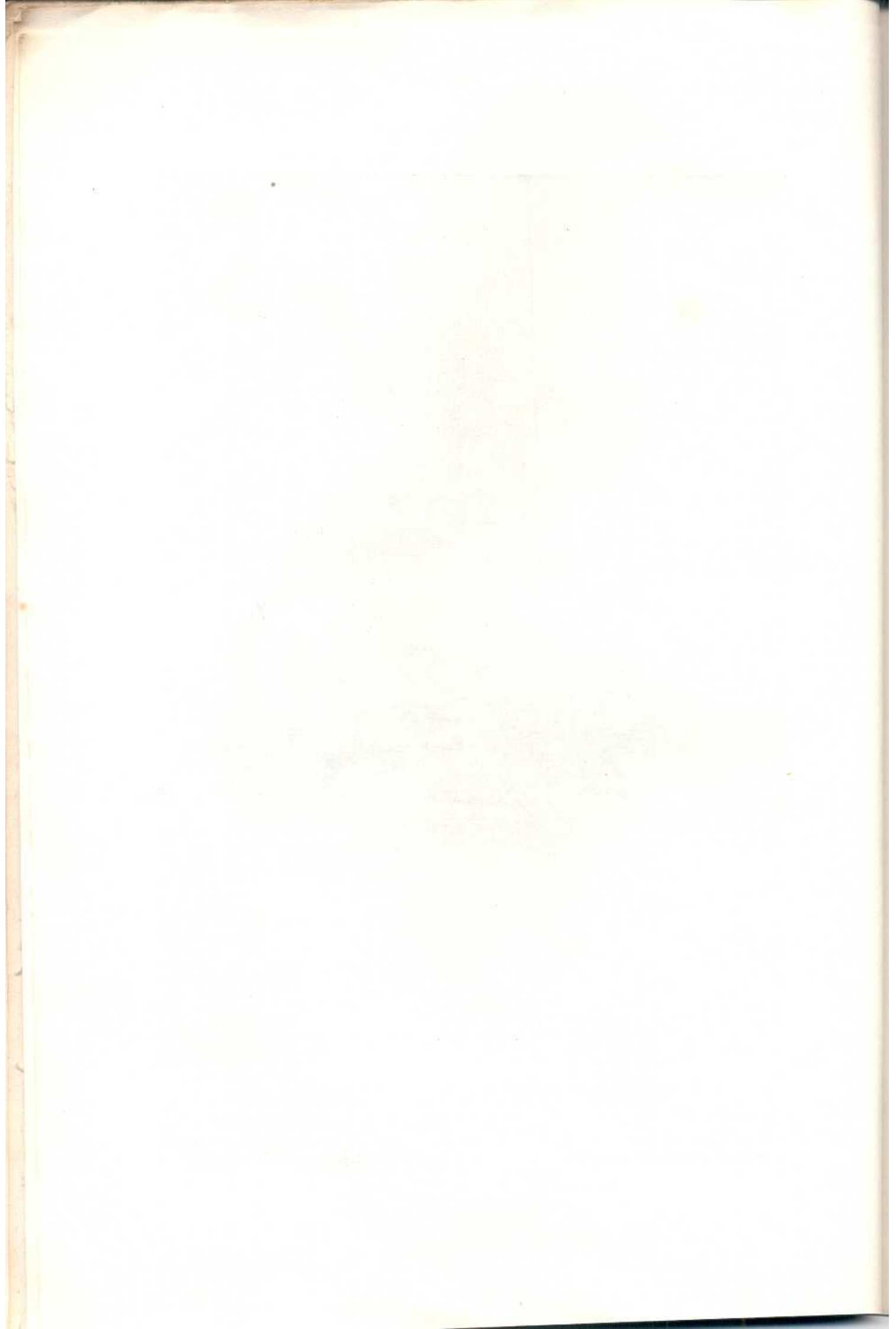

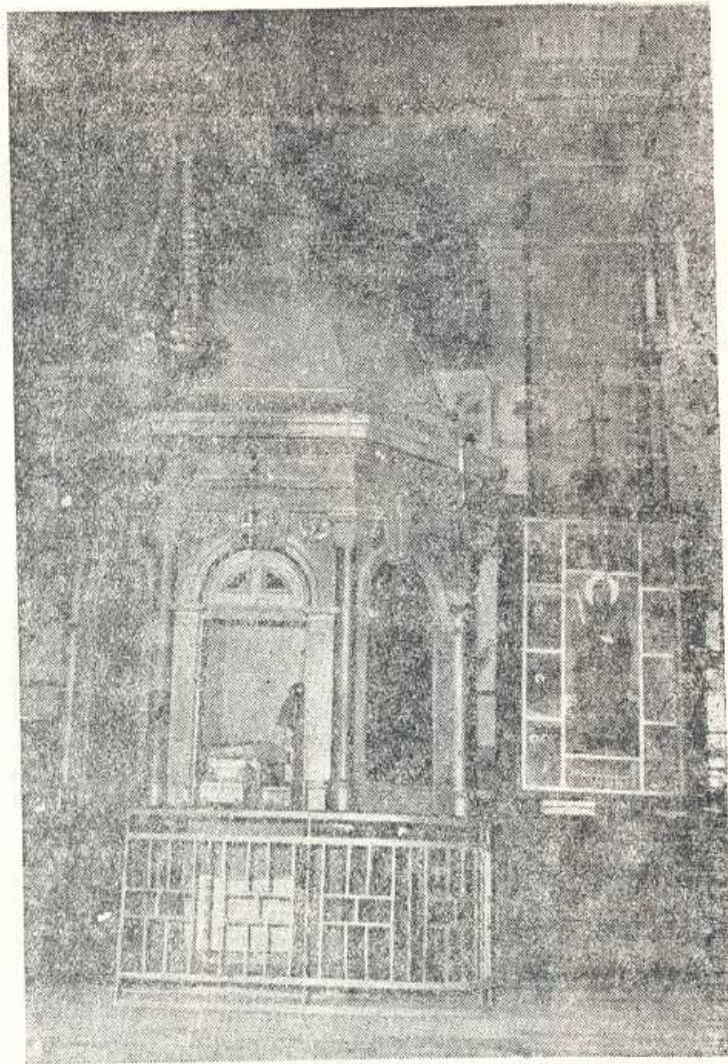
Faint handwritten text or markings located to the right of the large faded area.

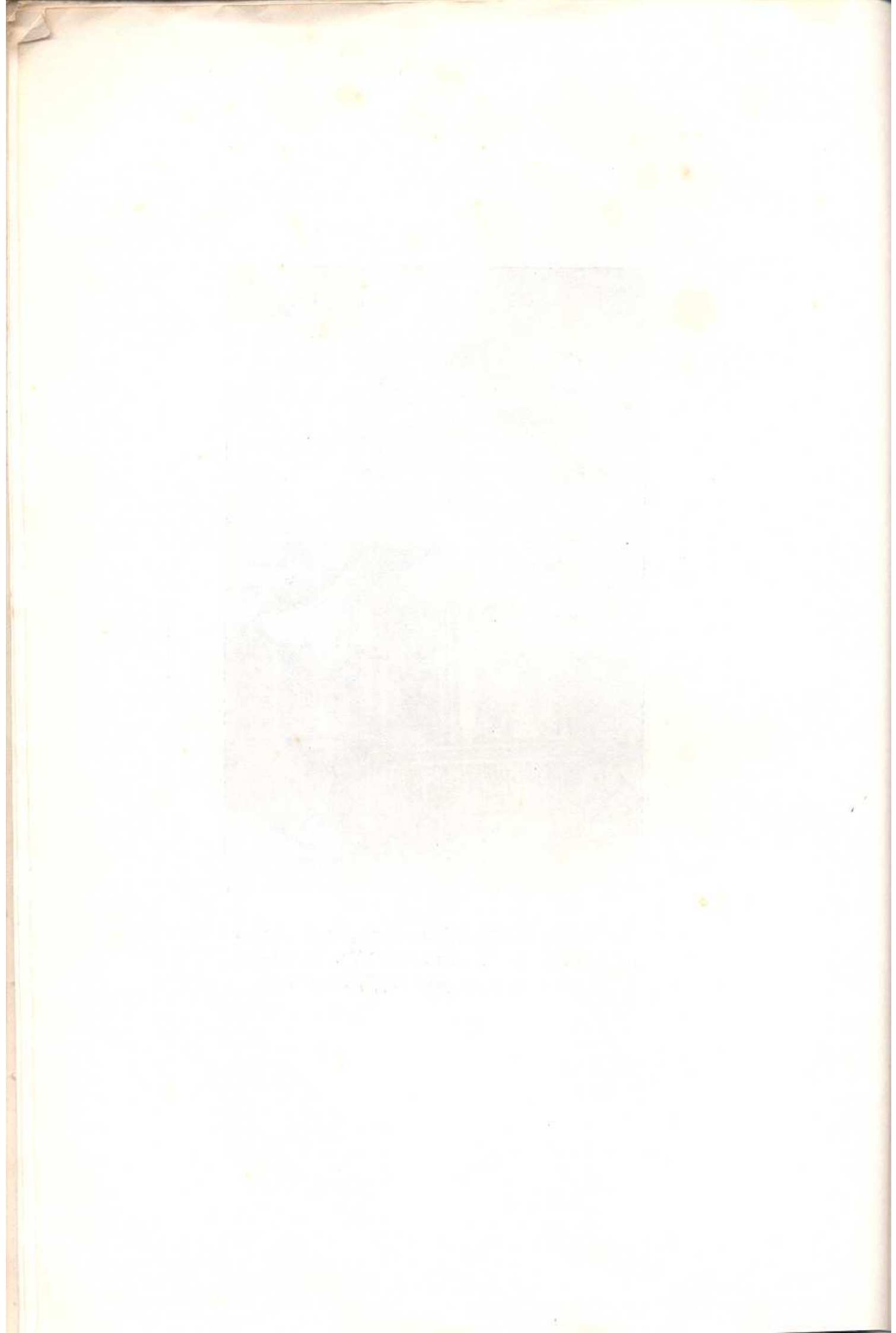
ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΟΥΣ ΝΑΟΥ

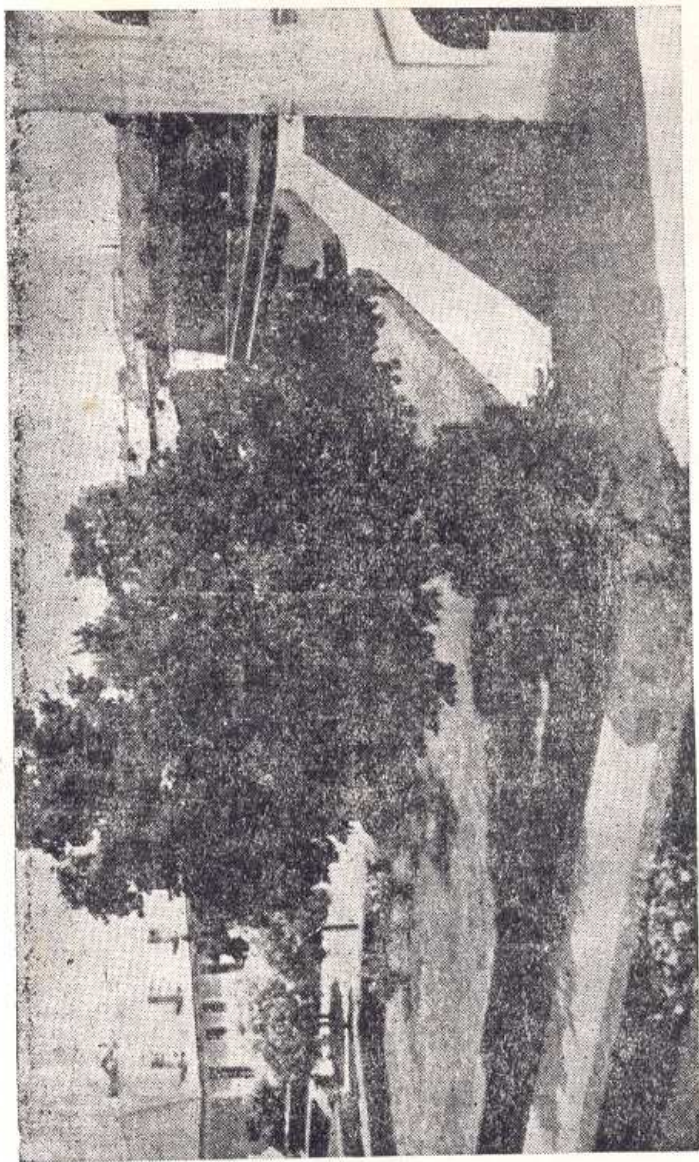
Δεκάδες ασθενῶν κατὰ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου διανυκτερεύουν μετὰ τῶν συγγενῶν των ἐντὸς τοῦ Ναοῦ ζητοῦντες εἰς ὄλονυκτίους προσευχὰς καὶ δεήσεις τὴν θαυματουργικὴν ἐπέμβασιν τοῦ Ἁγίου

Τὸ Ἱερὸν Κουβούκλιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου
φυλάσσονται τὰ ὀστά τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου
τὰ ὁποῖα κατέστησαν πηγή θαυμάτων.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀκριβῶς ἐσταμάτησαν οἱ βόες μετὰ τὴν ἄμαξαν
τὴν μεταφέρουσαν τὸ σκήνωμα τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

